

Helene Liith og Lone Als

Seje Helene

Af Lone Als

Alle glør, da jeg snubler ind ad døren til Jernbanecafeen. Fem minutter forsinket styrer jeg direkte mod den lyshårede pige, der ligner det foto, som Agnete har sendt.

Vi hilser, og på spørgsmålet om, hvad der skal drikkes, bestiller jeg stedets lækre Latte. Selvom jeg egentlig hellere ville have nydt en piskende kold 7-Ekspress. Men først på eftermiddagen, som det er, holder vi os til henholdsvis kaffe og sodavand. Helene skal på arbejde senere samme dag og er professionel. Tjener Lasse dukker op og tager et foto.

Vi slår os ned ved et bord, og min kommentar om fejlen, som jeg fandt i hendes CV, får kun et skuldertræk. Helene begynder uden videre at fortælle, hvor fantastisk glad hun er for at arbejde i Hyggestuen og hvor meget hun værdsætter sin chef.

Hun har morgen- og weekendvagter, hvilket lige passer til hende.

”Vi er som én stor familie” udbryder hun. ”Jeg har ganske vist kun arbejdet her i to måneder, men er blevet taget godt imod af alle. Kollegerne og jeg går i byen sammen. Det er vildt”.

Agnete Bjørlig,
ejer af Jernbanecafeen
med Jorårsøl 2017

Helene klar til job i tyrkisk trøje smykket med medalje og 7 talsnavneskilt

”Men hvordan kom du egentlig ind over Jernbanecafeen, hvad er din indgangsvinkel?” får jeg sparket ind.

”Joh, ser du. Jeg arbejdede på Lady Love i Helgolandsgade – jeg har jo været i branchen i seks år – og på vej til arbejde, inden jeg skulle møde kl. 20.00, fik jeg for vane at stikke forbi til en snak hér.

På den måde lærte jeg personalet at kende, og om éns dag er god eller mindre god, det er irrelevant. Og det mærker jeg også stadig, nu hvor jeg er blevet en kollega.

Så forskellige som vi nu engang er som mennesker under samme tag. Og det endte jo med en ansættelse” smiler hun.

På spørgsmålet om hendes nuværende og tidligere liv kommer der nogle svar, som får mine øjenbryn til at ryge om i nakken. Helene tænder en cigaret og beretter.

”Nu har jeg det strålende, skal bare lige ha’ overstået min HF eksamen. Singlelivet i Glostrup er jeg rigtig glad for, min lejlighed ligger lige i nærheden af stationen”.

Hun inhalerer og fortsætter.

”Men så godt som nu har mit liv ikke altid været. Jeg kan nemlig betro dig, at min søster, Susanne, og jeg kommer fra et hjem fuld af svigt - med svigt på - i form af vold og druk, faktisk har jeg haft et lorteliv i mange år. Jeg påtog mig naturligvis ansvaret for min fem år yngre søster og har gjort mit yderste for at hjælpe og støtte, altid at være der for hende. Det ser ud til at ha’ lykket meget godt” siger hun stolt.

”Sagen er, at jeg siden 14 års alderen har boet hos forskellige familier og er blevet rykket rundt, både hvad angår skoler og steder at sove. Ingen kunne rigtig finde en ”kasse” til mig”. Hun viser med de krumme citations-tegnsfingre, hvad hun mener. ”Da jeg hverken var kriminel, deprimeret, sindssyg eller misbruger var jeg vanskelig at indplacere”.

”Hvordan undgår man egentlig at blive rablende gal i din situation?” spørger jeg med dyb respekt.

”Det er heller ikke helt nemt, jeg droppede ud af 8. klasse, hvorefter min far forlangte, at jeg i det mindste skulle tage et fuldtidsarbejde i stedet.

Som 16-årig var jeg boligløs, og kæmpede en daglig kamp for at finde et ståsted.

Stolt medaljevinder flankeret af Helene

På kontanthjælp har jeg også været, og på et tidspunkt boede jeg på Østerbro med en kæreste og havde hele tre jobs ved siden af at gå på VUC. Jeg har været opvasker, fisker, været alt-mulig-pige i et cirkus i Frankrig, og i den forbindelse boet i campingvogn med en anden kæreste i 6 måneder. Bare for at nævne nogle ting. I øvrigt forklarer alle disse elementer vist udmærket, hvorfor det først er lykkedes at få HF-hue på i en alder af 24 år”.

”Nu forstår jeg også din holdning til fejlen i CV’et” smiler jeg flovt. I småtingsafdelingen, alt dette taget i betragtning. Sikke et liv.

Mens Helene lige er på toilettet, overhører jeg to mænd sidde og grine. Den ene tørrer sig om munden og afleverer denne bemærkning:

”Forleden gik konen og jeg forbi Gl. Kongevejs Amme-cafe, som var lige ved at lukke, men stadig hang der en enkelt eller to ud”.

Helene på job med tjener Marianne en dag med fokus på Danmark

Retur ved bordet tager Helene tråden op igen. Det er jo i dén grad også hende, det handler om. ”Med hensyn til HF’en, så holdt det hårdt, og blev ikke til noget i første forsøg”. Helene taler videre og hun har min udelte opmærksomhed.

”Der kom jeg – i øvrigt ikke særlig frisk eller fiks efter en gang kærestevold, hvor jeg nær havde mistet synet – til optagelsesprøve og skulle prøves af verdens mest vindtørre studievejleder i matematik. Jeg var 18 år og tumlede nok lidt for

Helene nyder en øl med veninden Ane

meget rundt. I hvert fald dumpede jeg. Studievejlederen forsøgte ikke at skjule, at han syntes jeg var spejlblank. Da jeg så søgte optagelse anden gang, måtte jeg lige fryse til is, for studievejlederen var blevet forstander i mellemtiden. Men denne gang kunne jeg mine ting”.

Helene kigger eftertænksomt på mig og drikker resten af sodavanden.

”I grunden er det jo alt dét, jeg fortæller, der har gjort mig stærk. I hvert fald føler jeg mig stærk. Alle gæster her skal ha’ den bedste service, men dem der lægger op til ballade kan jeg sagtens klare. Under ”pige-looket” befinder sig en person, der kan tackle folks forskellige udfald, netop fordi jeg selv har prøvet en del. Som en af mine gode støtter altid siger, så er jeg et *Mælkebøttebarn*. Billedlig talt vokser jeg op igennem asfalten og der kommer altid en stor, gul blomst på toppen. Og ingen kan forhindre det”.

Helene slukker cigareten og tilføjer, ”men for lige at runde de forvirrede teenage år af, så har jeg da også oplevet nogle rigtig fede ting. Jeg har været involveret i socialt arbejde, og stod for at arrangere store events. Desuden var jeg repræsentant for Gentofte Skoles Ungepolitik.

Min bedste veninde den dag i dag mødte jeg for 12 år siden, og vi har været uadskillelige lige siden”.

Marianne, Patrick og Helene den dag vi fejrede Rød Tuborg foråret 2017

”Hvornår får du huen på?” drister jeg mig til at spørge.

”Allerede i næste uge. Og så skal der festes. Min lillesøster og jeg holder en reception på Bakken, og så gir vi den max gas. Vi glæder os. Må jeg lige slutte af med et eksempel på kollegernes medmenneskelighed her på stedet?”

”Naturligvis” nikker jeg.

”Joh, altså. Stort set alle de andre steder, jeg har været, har man ikke rigtig bekymret sig om de ansatte. Så når telefonen larmede, var det altid en sur chef med en spand lort i stemmeføringen. Sådan var det. Da min telefon for nylig ringede fra Hyggestuen var jeg skræmt fra vid og sans. Og ved at falde ned af stolen, da det var Michael herfra, der bare ville vide, hvordan eksamen var gået. Sådan kan det også være. Alle er bare så søde”.

”Hvor ser du dig selv om et år?” spørger jeg afslutningsvist. Helene er ikke et øjeblik i tvivl.

”Erhvervsøkonomi vil jeg gerne læse – og samtidig selvfølgelig stadig ha’ vagter her på en af byens allerbedste arbejdspladser”.

Glad medaljevinder forevigtet med Helene

3

4